

O vd'ačnosti...

Rodičia vedú dieťa ku starej mame a dobrá stará mama vytiahne zo svojej pokladnice práve to, čo sa dieťaťku najviac páči. Niečo chutné, alebo niečo pekné. Dieťa si to prirodzene priloží na hrud', zažiaria mu oči a rodičia mu pošepkajú: „Za darček sa treba poďakovať“ a naznačujú slabikami ako to má dieťa vyjadriť. Tento výchovný krok, ktorý sa nám javí ako zdanlivá drobnosť veľmi veľa znamená pre život človeka, rodiny a spoločnosti. Je veľmi smutné a niekedy aj bolestivé, keď človek nevie poďakovať. Nevďačnosť od tých najbližších je veľmi bolestivá vec, najmä ak sa jedná o naše deti, alebo o niekoho komu sme preukázali službu s mimoriadnym nasadením, alebo nás to stálo veľa obety.

Vďačnosť je niečo povznášajúce. Človek síce nežije preto, aby mu ďakovali a nebolo by správne keby toto bol jediný dôvod, aby niečo dobré urobil. Rovnako pokrytecká vďačnosť alebo príliš opakovaná úslužná vďačnosť – tiež nie je pekná. Napriek tomu vieme, že vďačnosť je veľmi potrebná. Ona ukazuje človeku, ktorý urobí dobré dielo, jeho hodnotu. Keď niekomu poďakujeme tým chceme povedať: „to čo si pre mňa urobil, tvoja služba, skutok ma veľmi potešil.“ Alebo povieme: „ďakujem ti, lebo si mi veľmi pomohol, bez teba by mi to nešlo.“ Týmito slovami uznávame, že služba, ktorá nám bola preukázaná nám spôsobila radosť, alebo nám v niečom pomohla. Vďačnosť povzbudzuje k ďalším dobrým skutkom, povznáša ducha a dáva človeku pocit zdravej sebadôvery, užitočnosti i radosného pocitu, že urobil niečo čo aj druhému bolo prospešné alebo prinieslo radosť.

Čítali sme nedávno v evanjeliu ako Pán Ježiš prišiel do svojho kraja - Nazareta. Mal veľkú túžbu povedať radosnú zvesť o spásu, o vykúpení, o novom živote v Bohu práve tým, ktorí mu boli najbližší, medzi ktorými prežil takmer 30-rokov života. Spočiatku boli hrdí na tohto svojho krajanu, lebo slová, ktoré hovoril boli pekné a povznášali dušu. Pripomenul im však niektoré veci, ktoré sa im nepáčili a vtedy im zovšednel. A miesto vďačnosti nastúpil v ich srdciach hnev a túžba vyhnúť ho z mesta. Skúsme sa nad tým teraz zamyslieť z nášho pohľadu a v našich životných situáciách. Zaujíma nás aj my v sebe túžbu robiť dobro, prinášať lásku, službu našim bratom a sestram, s ktorými sa každodenne stretávame. Neraz sa stáva, že tieto naše prejavy a lásky v podobe každodennej služby zovšednejú a môžeme povedať, že zovšednie tak aj naša láska. Každodenné umývanie riadov, pripravovanie jedál, upratovanie, chystanie vecí na cestu, do školy, roboty, pranie, žehlenie, vybavovanie vecí a záležitostí... časté a bežné, preto sa stávajú všednými a veľmi často miesto vďačnosti vyjadrujeme svoju nespokojnosť, alebo nepokoj nášho ducha. O čo krajšie by bolo povedať „ďakujem“ úprimne a zo srdca aj za tieto „maličkosti“. S väčšou chuťou by sme sa púšťali do každodennej námahy a všedných povinností.

Keď si všimneme ešte hlbšie situáciu Pána Ježiša v Nazarete môžeme vidieť, že to čo najviac pobúrilo jeho krajanov bola pravda. Aj my neraz takto reagujeme, keď nám niekto povie niečo čo nám nie je príjemné, ale pritom veľmi užitočné, ba až potrebné. Keď chodíme k zubárovi, alebo chirurgovi nezabudneme im poďakovať za službu, ktorú nám vykonali, hoci nám spôsobila bolesť. A takto je to aj s pravdou. Niekedy spôsobí bolesť, lebo nás usvedčí, že sme nekonali dobre, alebo sme neurobili čo sme mali urobiť, alebo nám chýbala láska. Keď nám to naši najbližší pripomenú ako reagujeme? Poďakujeme sa im zato? Obyčajne dáme najavo odpor spôsobený našou pýchou, a tak nám už druhý krát radšej nič nepovedia, a keď tak len s veľkou bázňou a strachom. O čo lepšie by bolo keby sme sa zamysleli nad tým čo nám hovoria. O koľko múdrejší by sme boli, koľkým chybám by sme sa vyvarovali a aký krajší život by bol medzi nami keby sme sa vedeli aj za túto službu poďakovať: „ďakujem ti že si mi to povedala, teraz už viem čo nebolo dobré, nabudúce to už bude lepšie“.

Drahí bratia a sestry, ďakujme a často ďakujme, lebo vďačnosť posilňuje vzájomnú úctu a povzbudzuje našu lásku. Ďakujme za maličkosti veď na nich stojí celý náš život i celý svet a ďakujme i za pravdu, veď tá je najlepším liekom na náš život i pre naše vzájomné vzťahy. Láska nám môže zovšednieť, ale vďačnosť je to čo ju oživuje a nedovolí jej stať sa všednou. Stále poukazuje na to, že: „veľa pre mňa znamenáš, si pre mňa dôležitý/á, mám z teba radosť.“

Mário Orbán

Ferko Šelinger

CESTAMI KRISTA

*Kráčať po cestách Krista,
počúvať jeho hlas,
dnes to je cesta istá
z tých mnohých vôkol nás.*

*Kráčať po cestách Krista
a spriadať pravdy niť,
kto za ním ísť sa chystá,
nemôže zablúdiť.*

*Keď detská duša čistá
poprosí o milosť,
v láskavom srdci Krista
nájde jej stále dosť.*

*A keď ju raz noc hmlistá
zvedie od prahu dvier,
ak verí v pomoc Krista,
zas nájde správny smer.*

Áno šťastiu

Boh i svet ponúkajú šťastie, ale aj varovné „beda“. Život je krátky a je potrebné konať. Kritériá šťastia sú rôzne a ponuka, ako sa rýchlo stať šťastnými je pestrá. Stávkové kancelárie, tikety, lósy, súťaže, akcie, herne... volajú, provokujú, mýlia... Zabúdame, že aj nás sa môže týkať Ježišovo: „Beda vám.“

Podľa prieskumu prekvapivo najmenej financií majú tí, ktorí ich najviac prehrávajú. I príslovie môže zavádzať: „Keď sa šťastie unaví, sadne aj na somára.“ Koľkí ľudia na Slovensku plačú, že sa dali nachytať na rýchlym zbohatnutí? Dnes je bezdomovec a včera bol podnikateľ.

Ježiš sa nám stal bratom, aby nás naučil byť „blessed“ a aby raz ako sudca nikomu nemusel povedať: „Beda.“ Dar života nám dáva Boh, strojom šťastia je človek sám. Rozhodujeme o svojich výhrach i prehrách. „požehnaný je muž, ktorý dôveruje v Pána. Pán bude jeho nádejou“ (Jer 17, 7).

Jeden z najväčších boháčov sveta sa obliekol za žobráka, aby osobne spoznal, aké je to - nemať nič. Jeho život to však nezmenilo. Boh sa stal človekom, aby sme mali večný život. Mení evanjelium náš život? Bloslavenstvá môže svet považovať za bláznivé, nezmyselné, neurodené a vtedy platí: „Beda vám.“ Kto v bloslavenstvách spoznáva múdrosť a spravodlivosť od Boha, posväcuje sa nimi a výstraha sa ho netýka.

Kristus učí, aby sme nevideli iba seba. Náš vzťah k iným rozhodne o odmene, alebo o treste. Ježiš kladie dôraz na to, aby sme využili rozum a slobodnú vôľu na získanie večného života. Za jednotlivými myšlienkami, slovami a skutkami sú naši bratia a sestry: „Lebo kde je tvoj poklad, tam bude aj tvoje srdce“ (Mt 6, 21). Obzrime sa okolo seba a v duchu bloslavenstiev pokračujme ako kresťania.

Príkladom môže byť päťčlenná rodina, ktorá sa počas celého roka zrieka v piatok večere. Tých niekoľko tisíc korún tvorí základ na anonymné praktizovanie bloslavenstiev. Spoločne sa rozhodujú, koho a ako urobiť šťastným. Konajú tak v duchu kresťanskej lásky a učia to aj svoje deti.

Svet potrebuje praktizujúcich svedkov bloslavenstiev. A je krásny, keď vieme urobiť iných šťastnými. Žijeme len raz a rozhodujeme o svojej večnosti. Ježiš preto potrebuje naše srdce, hlavu, ruky, nohy...

LUBOMÍR STANČEK

Bože!

Keď sa pred tebou ocitnú spravodliví a hriešnici,
dovoľ mi postaviť sa na stranu hriešnikov,
pretože som hriešnik.

Keď sa pred teba postaví chudobní a bohatí,
dovoľ mi postaviť sa na stranu chudobných,
pretože chudobní sú v tvojich očiach tí najbohatší.

Keď budú pred tebou stáť mocní a slabí,
dovoľ mi postaviť sa na stranu slabých.

Keď budú pred tebou stáť násilníci a pokojamilovní, dovoľ mi
postaviť sa na stranu pokojamilovních.

Keď sa pred teba postaví víťazi a porazení,
dovoľ mi postaviť sa na stranu porazených.

Keď sa pred teba postaví tí, ktorí zabíjali, a ich obeť,
dovoľ mi postaviť sa na stranu obetí.

Drahý Bože,

v tvojom dome budú šťastní tí najchudobnejší,
tí najslabší, tí najmenší.

V tvojej zemi budú prvými poslední z posledných.

V tvojom kráľovstve dostanú stonásobný život tí,
ktorí ho stratili pre lásku.

Phil Bosmans „Kľúč šťastia“

Vo štvrtok, piatok a v sobotu, budeme mať duchovnú obnovu vo farnosti. Program je podobný ako býva o 18.00 zamyslenie, Svätá omša a poklona Najsvätejšej sviatosti.

Sväté omše v 6.týždni cezročného obdobia

13.II. utorok

17.00 + Jozefa Macáková

14.II. streda

18.00 za zdravie a Božiu pomoc

15.II. štvrtok

18.00 na úmysel ordinára

16.II. piatok

18.00 +Štefan Minárik (1vyr.) a rodičia

17.II. sobota

18.00 + Milan Nemeč (1.vyr.)

Upratovanie kostola č.d. 52-75

18.II. 7. nedeľa v cezročnom období

8.00 + Alojz Hajko a rodičia

9.15 za farníkov

Liturgický kalendár

12.II. pondelok	sv.Eulália, panna a mučenica
13.II. utorok	sv.Benignus, kňaz a mučeník
14.II. streda	sv.Cyriľ a Metod, spolupatróni Európy
15.II. štvrtok	sv.Faustín a Jovita, mučeníci
16.II. piatok	sv.Julianna, panna a mučenica
17.II. sobota	Sedem svätých zakladateľov rehole Služobníkov Panny Márie

náboženstiev. Nie, nepropagujem násilie ani pomstu. Chýba mi však hlas na bránenie pravdy. Sme ustráchaní, bojzliví, nedostatočne zanietení za vieru. Udomácnilo sa medzi nami „právo“ na kritiku, zabúdame, ako nám chýbali biskupi, ako sme priam túžili vidieť Petrovho nástupcu, a snívali o tom, že azda raz navštívi aj Slovensko. Stalo sa, no mnohí sa pamätáme, čo všetko sa popisalo a pohovorilo napríklad o poslednej návšteve Jána Pavla II, o tom, čo to bude stáť, o jeho chorobe, o tom, že by mal odstúpiť.. Ani sa pritom nezačervenali! A akú časť tento vtedy už starý a chorý Petrov nástupca prejavil Slovensku! Myslím si, že aj toto všetko by sme si mali uvedomiť, keď v deň Katedry Svätého Petra budeme z plného srdca spievať „Živ Bože Otca Svätého“. Lebo nielen v chráme sme katolíci, mali by sme nimi byť i v bežnom živote.

A nedá mi nespomenúť ešte jednu vec: Nová hystéria okolo tzv. Pamäti národa. Kam až siahla pamäť národa? Len po roky prvej Slovenskej republiky, azda po obdobie rokov päťdesiatych a po nich nasledujúcich, alebo po rok 1989? Vypočítavajú nám, koľko percent kňazov údajne spolupracovalo s bezpečnosťou! Nikto nespomenie tie stovky prenasledovaných väznených či telesne alebo duchovne týraných -viem o čom hovorím, mala som takého kňaza v rodine. Kto spomenie kňazov zavraždených len za vernosť Cirkvi a Rímu, za ich horlivosť? Kto vysloví otázku, koľko z tých, ktorých obviňujú, naozaj spolupracovalo s nepriateľmi Cirkvi, koľkí sa do zoznamov dostali nevinne, koľkí až v čase, keď sa režim rúcal, alebo dokonca aj potom, keď námestia burácali a vítali na tribúnach aj predstavitel'ov Cirkvi. Odporúčam predovšetkým mladým, tým, čo o týchto časoch veľa nevedia, prečítajte si napríklad životopisný príbeh dona Ernesta Macáka (Vištuckého rodáka) v knihách **Dva roky v katakombách, Bláznom pre Krista** či **Utečenci pre Krista**, alebo knihu doc. J. Haľku **Ave crux** (životopis biskupa Ambróza Lazíka) a získate obraz o časoch, ktorých sa dotýkajú materiály tzv. Pamäti národa. Nie sú to romány, je to literatúra faktu

Nechcem sa tu zastávať tých, čo naozaj zlyhali, ale bolí ma, že mladí, ktorí tie časy nezažili, si utvárajú obraz, ako im ho ponúkajú súčasné médiá, predovšetkým bulvárne. Tí, čo tie časy prežili, si takúto nevďačnosť nezaslúžia. Veď práve ich zásluhou si napriek všetkému väčšina príslušníkov tohto národa zachovala vieru.

Ak povieš o niekom, že je nevďačný. povedal si o ňom najväčšie zlo .

X. Duchoňová, Blumentál

UHLIE

Istý muž rozprával príbeh o tom, že neďaleko zastávky, kde vystupoval na ceste do práce, bola skládka uhlia, ohradená vysokým plotom. Okolo prechádzala železničná trať. Každý deň po nej prešlo niekoľko nákladných vlakov. Tento muž si neraz všimol, že majiteľ dvora prehadzuje veľké kusy uhlia cez plot na rôzne miesta blízko trate.

Bol to naozaj zvláštny zvyk, ktorý si nevedel vysvetliť.

Jedného dňa sa preto spýtal toho muža, prečo to robí. Muž mu súcitným hlasom odpovedal: „Na druhej strane ulice býva chudobná staršia žena, o ktorej viem, že jej dôchodok nepostačuje na to, aby si kúpila toľko uhlia, koľko na zimu potrebuje. Napriek tomu sa snaží postarať sa o seba sama. Keď prejde vlak, žena sa vyberie popri trati a zbiera kusy uhlia, o ktorých si myslí, že vypadli z nákladných vagónov za lokomotívou. Nevidí dobre, a preto si neuvedomuje, že parné lokomotívy už dávno

nahradili dieselové lokomotívy. Nechcem ju sklamať, preto vždy hodím niekoľko kusov uhlia cez plot, aby mala čo nájsť“.

Mať citlivé srdce pre potreby druhých je veľmi dôležité. Aby sme im však vedeli pomôcť, niekedy musíme byť naozaj vynaliezaví.

Láskavosť je jazyk, ktorý počuje aj hluchý a rozumie aj nemý.

Seneca

Svätý Jordán zo Saska

13.február

Sv. Jordán zo Saska, kňaz, rehoľník, OP (pred 1200 v Borbergu, Nemecko; † 13. februára 1237 v Sýrii).*

Jordán zo Saska študoval na univerzite v Paríži. Stal sa kňazom a neskôr generálnym predstaveným dominikánov, hneď po zakladateľovi sv. Dominikovi. Jordán položil základy pre rozkvet dominikánskej rehole v 13. storočí. On sám vynikajúco stelesňoval rehoľný ideál. Vynikal vzdelaním ducha, ako aj vzdelaním srdca. Jeho vyžarovanie ako kazateľa bolo charizmatiké, jeho veľké znalosti ľudí mu pomáhali pri budovaní rehole. Podarilo sa mu získať pre dominikánov mnohé známe osobnosti svojej doby, najmä profesorov. Počas jednej zo svojich mnohých ciest (vracal sa práve z Palestíny) sa dostal na loď, ktorá stroskotala pri sýrskych brehoch. 13. februára 1237 sa tu utopil. Jeho telo našli a uložili v dominikánskom chráme v Alekone v Palestíne.

Opravdivé konanie

Raz sa svätca opýtal istý muž: „Majstre, má modlitba Otčenáš v ústach nás laikov práve takú veľkú cenu ako v ústach duchovných?“ On odpovedal: „Má rovnakú cenu tak ako drahokam v ruke neznanca má tú istú cenu ako v ruke znalca.“ Inokedy sa ho pýtal spolubrat: „Čo je lepšie - celý deň sa modliť alebo celý deň pracovať?“ Odpoveď znela: „Čo je lepšie - vždy iba jesť alebo vždy iba piť?“ Ako treba striedať jedlo a pitie, tak treba striedať aj modlitbu a prácu.“

Pane, tvoj kňaz a rehoľník Jordán vynikal múdrosťou. Mnohí ho prosili o radu a on im vedel odpovedať. O týchto jeho výrokoch sa veľa popisalo. Keby tak aj za mnou prichádzali iní a ja by som im vždy dokázal poradiť – aký úspešný a dôležitý by som bol...

Ale Jordánovi nešlo o toto. On mal pravú múdrosť. Získal ju zo stáleho modlitebného kontaktu s Otcom a z usilovného štúdia, z uvažovania a z práce; nie z pyšného vyzdvihovania svojej osoby. On nebol múdry preto, že chcel niečo znamenať. Jeho múdrosť bola už len dôsledkom toho, že sa úprimne priatelil s tebou, Pane. Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku